

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 31. јула 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

† Тина Јакшићка †

Оде и ти с овог света
У жилишта души нова,
Удовицо нашег ђуре,
Верна љубо песникова.

Што је ђура српству дав'о
То је било са литица
На којима ти му беше
Јединица пратилица.

У његову бурну мис'о
Ти си сјала лековито.
Што је песник кад написа,
То је прво теби чит'о.

Његова је многа суза
На тихе ти груди пала,
И тад му је одлануло, —
Па за ото теби хвала!

Теби цвеће није цвало,
Ка' што није ни твој другу.
Да ли прашташ овом свету
Вашу муку, вашу тугу?

Над слабаким твојим телом
Анђо смрти давно с' врз'о;
К ђури те је срце вукло —
— Ал што оде тако брзо!

Како смеде поруке нам,
Тако тешке примит' на се?
Што не шчека друге дане,
Да му носиш боље гласе. . . .

3—1. 1.

Шетња по свету.

XXXI.

Ја не могу никако да схватим наше овостране независне листове. Никад им није право, што се у Србији збива. Крива им је напредњачка влада, а крива и опозиција. Она им је крива, што Србији није уштедила Сливницу, а ова, што из скупштине није изашла. Но лако је то рећи нами овде, али тешко је било извести у Србији, да се скупштинари разиђу, јер је међу њима било и Тамбураша (тако се звао један посланик), а где су тамбураши, ту се друштво нерадо разилази. Ту се заборавља на кућевни јад и невољу, па човек пева и игра. Е тако је било и на српској скупштини. До душе, ником није било до певања, али се бар играло онако, како је Гарашанин тамбурао, па кад су се наиграли и насвирани, онда је краљ посланике послао кући, да се тамо за будућу свирку и игранку одморе. А црна штета, што нису могли посланици и певати, н. пр. најновију песму кнеза црногорског, која је изашла у „Јавору“ и која се овако свршује:

„Грехота је народима,
Да за цара зеца царе.
Ах, при зецу просто имат'
За главара и магаре.“

Та би се песма морала особито допасти краљу Милану и министру Гарашанину и ја нимало не сумњам, да они онда не би скупштину послали кући. Можда би се онда ради промене и обратно догодило, али било како му драго, тек то је извесно, да би онда г. Гарашанин имао основног узрока, да због последњег реда у песми тужи скупштину због личне увреде. Међу тим, Гарашанин није имао узрока, да то чини, јер је српска скупштина према њему врло учтива била.

У осталом, то није ружна особина, кад је ко учтив, што се н. пр. за уредника и сараднике „Н. Доба“ не може рећи. Тако у најновијем броју тога

листа, што је у прошли петак на по табака изишао, има ни мање ни више већ само четири ступца црвоака против „Заставе“, „Стармалог“ и „Браника.“ Само да онако од ока изабарем неколико таквих „лепих“ и „књижевних“ речи, па да се наш свет увери, како је одмах иза Јоцићевог издања „Шта се пристоји, изишао у „Н. Добу“ речник о речима, које се не пристоје. Тако ћете у том листу „за просвету“ наћи „гнусна и недостојна средства“, „подле и лажње дописнике“, „чудна безобразлука“, „окореле грешнице“, „недоношче“, „немају ни стида ни срама“, „развратности и необузданости“, „бесомучан напада“, „репом о ледину“, „клепетало недотупавно недоношче“ и т. д. То се све може тамо наћи, али може ми се рећи, да је то поп-Лаза осечки писао, па није ни чудо, што је православни поп тако јак у изразима, но то не би никад учинио сам уредник листа. Јест' да! Поп Лаза је написао на некаквих пет стотина реди, па не може му се ни замерити, што му се по нека „оптрија“ омакла, али уредник је под тај поп-Лазин чланак метнуо примедбу само од три реченице, и свака је — на свом месту, т. ј. доликује јој, што је у „Н. Добу.“ Особито доликује том листу „памфлетска утвара“, јер куд ће утвара, но у свој род — до мирисавог твора.

Но бојим се, да ћу читаоцима повкварити добру вољу, ако и даље будем говорио о новинама, као што су „Н. Доба“, па с тога прекидам, а у лепој нади, да ћу идући пут моћи о лепшим и веселијим стварима говорити.

Милисав.

У ш т и п ц и.

Слажем се да буде учитељски збор, јер до сад знамо само за учитељски бор. Бор зелени, за који се хваташе, а он се је зелен осушио.

ПОДЛИСТАК.

Разуме се ону лепшу.

Од драге Гавриловића.

(Наставак.)

III.

„Теби се канда допала Даница?“ питаше стрина синовца кад су гошће отишле.

„Више но што би требало“, беше расејан одговор љубићев.

„Зашто? Красна је и вредна то девојка. Ја је волим к'о своје дете; само јој ко' мало смеће сестра . . . а као што видим обавде су лепе.“

„Зар их Јовићка неби дала преко реда?“

Стрина га зачуђено погледа.

Воље иди ти „матора“ па спреми добру вечеру а за друго се не брини! Провођаџија мора најпре омастити грло“, смејао се на то деда.

„Идем, идем.“

И стрина изађе весело у кућу.

„Ја сад идем да наговорим Јовићку да ти даде Даницу. Ти се међу тим док стрина зготови вечеру прођи мало по селу“, рече деда кад је стрина изашла.

Синовац га послуша и оде.

Герман не оде у Рим, јер у Италији влада колера. Траже да признамо то. Молимо за опроштење! Да смо се сетили, да је у Италији колера, ми не би имали ништа против тога, што је Герман хтео у Рим.

Народ у Србији вели: „Срамно је прошла скупштина нишка. Сад не остаје друго но да се састане скупштина наша.“

У почаст Лазе Нанчића била је у Н. Саду свечана вечера. Е дај боже да буде и зора (ал она права).

Добро би било да неки припазе, јер ћу скоро изаћи с предлогом, да им се у почаст приреди — јаузен.

У току последњих 6 месеци примило је 700 Чивута мађарска презимена. Мађари се томе јако радују, ал Чивути се тој радости још понајвише — смеју.

Читам у Европи има укупно 30.000 слепих. Ту сигурно нису урачунати они, који су тако без очију да не виде нашу аутономију.

И „Пестер Лојд“ вели, да је могуће, да ће Пера Тодоровић постати министар под краљем Миланом. Сад видимо, да његово лечење на маргаретином острву код Будимпеште има смисла и — успеха.

Честити новосадски кројач Лаза Стојковић жали, што никад није прешао утијом преко капута Стеве Павловића, јер можда би онда слаба глава истог господина запамтила, да Л. Стојковић није ципелар.

Деда за тим обуче свој „герок“, метну шешир и узе лулу и штап, па изађе у кућу.

„Куда ћеш?“ питаше стрина.

„Идем да се разговорим с Персом.“

„Иди, иди! па гледај да се што пре прстенују. Све се бојим да се не окрене за Аницом. Чуо си да већ пита оћел' дати преко реда; а баш би ми жао било сироте Данице, волим је к'о своју душу.“

Знаш ти шта вољеш, к'о и онај зевзек што оде“ . . .

И деда изађе на улицу.

IV.

„Но снао, деца се видила, па оћеш ми дати дете за синовца? рече деда Јовићки, кад се уверио да „деца“ нису у соби.“

„А коју?“

„Разуме се, ону лепшу. . .“ и деда се накашља.

„Хо, Боже! Како ћу преко реда?“

Шта ћу ти; друкчије није. Ону другу веће честито ни да погледи. . .

„О сирото и несрећно моје дете! Па шта ће рећи и свет?!“

„Брини се ти само за свет. Његово те торокаће и довело до овога“ . . .

„Па кад није друкчије, даћу је. Само како ћу то

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Стеви Павловићу је криво, што се на Нанчићевом банкету није и картао. Тако би бар и он са својом супругом могао доћи на банкет, а овако мора замерати другима, што су са својим супругама дошли.

Ђира. Шта велиш о обнови господштине у сремској жупанији?

Спира. Сад видим да ни бан Хедерварија не уме да штеди.

Ђира. Како то?

Спира. Зар не знаш да је за жупанијског тајника послан неки Вомачка?

Ђира. Знам! Па зар је то какво расипање?

Спира. Како да није. Од тога материјала, који се утрошио у самог тајника, могао би се направити и жупан и поджупан.

Ђира. Сад опет ти имаш право.

Ђира. Даклем Мацари хоће да пренесу мртво тело Франца Листа.

Спира. А којим правом?

Ђира. Веле да је то њихове горе лист.

Спира. Јест, али Немци доказују да „List“ и немачки нешто значи. Зато ће тело Францово код себе да задрже, а Мацарима остављају да га in absentia помацаре.

Ђира. Шта су се, боже, разговарали Бисмарк и Калноки у Гастајну.

деци да кажем. Сирота Даница, пропашће у земљу од стида.“

„Оће да! валда је пала с крушке. Наће се и за њу какав жутокљун“ (деда је сав нежењен мушки свет тако титулисао.)

„Та јесте, но мени је тек тешко. Мати сам.“

„А ти их зови овамо, да им ја кажем. Од мене ће лакше примити. . .“

Јовићка отвори врата и викну :

„Децо, ходите мало у собу.“

„Аха! ту се нешто кува“, рече Аница сестри, па је узе за руку и одвуче у собу.

„Данице ти си моје паметно дете,“ поче деда, „па ћеш ме разумети а да ти баш прстом не покажем. — Ја сам Љубићев провођација, па оћеш ли пристати да буде сватова?“

Даницу обли румен, па неко време ћуташе.

„Но па ако ти не ћеш, немора то бити“, рече сад деда.

„Како хоће мати, прели се тихо преко Даничини усана. Ја нисам противна.“

„Слатко моје дете, рече мати у сузама грлећи је; шта ћеш, кад је тако суђено, Доста смо оклевали, а деда вели да је ваљан момак па нек' се сврши у Божије име.“

Даница је пољуби у руку па са сузним очима нагло оде из собе.

Спира. Па знаш, као пријатељи, разговарали су сад оно, сад ово.

Ђира. Не верујем да су помињали Сад-ово.

Очина маза!

Тужила се нова млада
своме старом тати,
да је мужић, праву, здраву,
хтеде да умлати.

А када му она викну,
да то несме бити,
а он да је онда хтеде,
бар „од шамарити.“

„Тако?“ рече бабо стари,
„зато ћемо лако,
ја ћу њему већ судити; . . .
судити овако:“

„Кад он смедо да нанесе
мом' детету ругу; —
ево и ја „шамарисем
његову супругу!“

Др. Назбулбуц.

Nomen et omen.

Уредник „Брке“ зове се Бојовић, али тај браца се слабо боји напредњака. А уредник „Грдоње“ шаливога листа напредњачког зове се опет Богојевић, али тај се браца баш не боји Бога а камо ли људи.
К.

„Сад сам ја поличарка“ рече Аница, па загрли матер и стаде скакутати око ње.

Деда се тресао од смеја, а мати је за часак зачуђено посматраше; за тим је загрли и уздишућу рече:

„Враже мали, за то си и запињала свакоме за око“. . .

„Мани сад то“, рече деда, „него боље пошљи по попу, да их вечерас прстенујемо. Мој младожења сутра зором одлази.“

Боже, Боже, кога ћу да пошљем? Слушкињу сам пустила на игру,“ вајкала се Јовићка.

„Кога ћеш да пошљеш. Хајде сама. Ићи ћемо бар до попине куће заједно. И ја морам кући по младожењу.“

„Ја би се и сама упутила, али треба спремат и вечеру.“

„Небрините се мамице, тешила је Аница. Зготовићемо ми вечеру и без вас. Само наредите шта хоћете.“

Закољите коју кокош па скувајте киселу чорбу; испеците једно прасе и ћурка и умесите крофне; само пазите да вам се печење лепо испече, а крофне да не прекисну“. . .

И Јовићка огрте свој „мантил“ па пође са дедом.

На врати мало застаде па шану Аници на ухо:

„Пази на Даницу, јако ми је узрујана.“

„Е да, не брините се ви. С њеном је вољом,“ рече Аница, па оде да са сестром хвата живину. . .

(Свршиће се.)

Бука. „Нешто ми сувише разговарају о томе хоћел учитељска конференција бити у Бечеју ил Сомбору. . . .“

Шука. „Ћути, кад само нико не тражи конференцију у — Кикинди. . . .“

П у с л и ц е.

△. О тројецарском савезу сад се већ мало говори. И ту је дошло до неког дуализма. Али ако се реч Gastein на двоје подели онда је питање ко ће добити Gas, а ко Stein.

□. Бисмарк и Калноки тако су се лепо возили на једни коли по Гастајну. Да им је од куд изишао Гирс на сусрет, таки би га погазили (у потврду европског мира.)

*. Даклем Тиса је одржао мегдан; премапотписао је себи поверење.

=. Нишка се скупштина разишла. Урадила је своје. Кад једанпут устав у Србији оживи, — онда ће опет он своје урадити.

●. Кујунџић је казнио врлог књижевника и професора Јов. Бошковића, одуевши му тромесечну плату. — А знате ли за што је Кујунџић то урадио? Зато јер је министар, па може да му буде.

×. Штета, што сада више нема они стари новаца, који су се звали пер пери. То би име тако лепо доликовало при плаћању оних пера, која перу владу, ма била и најгаравија, и најгарашнија.

+ На Нишкој скупштини нико није поменуо ту реч „катанац“ — само једини бивши министар Вукашин. (Које је каква пчела за влобуком, тај је се и сећа).

○. Ове године нису, као до сада, штампани нарочито извештаји о скупштини у Србији. — Није ни потребно. Народ ће је и тако запамтити.

♣ Браћа Солдатовићи још нису љухваћени. Дабогме, њи ни жандари не вољу тако, као казвог невиног опозициовара.

Зла жена!

На целом свету
има само једна
пакосна жена,
дурљива и зла!
Ал' то је жалост,
мало ко не вели:
„ох! драги брате, . . .
баш је имам ја!!!“

Др. Казбулбуц.

Један учитељ имао сина јуристу у Бечу, који се у новчаном погледу даје пружао, него што је губер (очев) допирао. Једаред пише син оцу:

„Љубазни оцо! Ти знаш шта је ђак. Зато ми пошљи новаца.“

На ово му отац тако исто укратко одговори:
„Драги сине! Ја, истина, знам шта је ђак. Али ти канда не знаш шта је учитељ. Зато дођи кући, — макар и пешке путовао.“

— А зашто сте, газда Јово, ове године посадили саму кудељу?

— Шта мислиш, зашто.

— Не знам док ми не кажете.

— Хе хе! Оћу и ја да се мало насмејем, — кад дођу да ме фендују.

У ч и т е љ. Кажи ти мени, Андришка, кад од 45 одузмеш трипут по петнајст, колико ти остаје.

А н д р и ш к а (ћути).

(Сва се деца смеју: Гле, солгин син, па баш ништа незна!)

У ч и т е љ. Мир, децо! Андришка је добар рачунџија. Добиће најбољу белешку. Јер кад се од 45 три пута одузме по 15, онда не остаје ништа. Зато није ништа ни одговорио.

Г о с т. Келнер! Ја би да платим.

К е л н е р. Изволите!

Г о с т. Ја би да платим.

К е л н е р. Па ево ме, ту сам.

Г о с т. Ја би да платим, — али немам новаца.

Из искуства!

Кад видиш гдегод
двоје млади,
шетајућ' по „променад“,
где једно другом
важним тоном
нешто тајно кажу;
веруј брате мом искуству:
једно другом . . . лажу!!

Др. Казбулбуц.

Није се изгубио.

У месту С. био је муж и жена. Жена као жена, во-
лела је, да своје мужу често држи придице. На једанпут
је мужа љуто заболела глава од женског језика. Једном су
добили госта. После вечере позове гост домаћина у кафа-
ну, да се мало у друштву провеселе и — ако баш мора
бити — мало и прокартају.

Жени је то ужасно криво било, али се ипак пред
гостом уздржала, само што је на свог мужа бацила неко-
лико пунозначајних погледа, које је муж потпуно разумео,
но се чинио невешт.

После поноћи вратио се домаћин са својим гостом
кући. Ушавши у собу, запалио је свећу, па видевши, да
му је жена будна јер су јој очи отворене биле и у кревету
се промешкољила, назове јој добро вече, али жена не од-
говори ни речце, као бајаги спава.

„Добро вече, драга жено!“ рече још једном муж, али
жена и опет не одговори ништа. Хтела је тако да покаже
мужу, да се срди, што је он после вечере отишао у кафану.

Муж кад виде, да му жена пркоси, отпрати госта у
његову собу, а сам се на брзо вратио у женину собу. Ту
је почео отварати фијоку за фијоком и нешто тражити,
а жена га из кревета посматрала. Муж је превртао по
свим орманима, па за тим оде и у дућан, који је поред
собе био. И ту је непрестано нешто тражио и привидно
се ужасно једио, што не може да нађе, што тражи. Жени
је страшно замука била. Мучило је да дозна, шта јој то
муж тражи, а овамо је била предузела, да ћутањем пр-
коси мужу. Најзад није могла више издржати, него повиче
из кревета:

„Та шта тражиш за бога?“

„Та зар је ту, зачин му његов!“ рече муж чисто
обрадован и изненађен.

„А шта за име света?“ питала је жена у крајњем
нестрпљењу и радозналости.

„Та твој језик жено, јер ја сам мислио, да се изгу-
био, кад ми на моје „добро вече“ ниси ништа одговорила.
Но хвала богу, сад видим на моју највећу радост, да се
твој језик није изгубио.“

По туђем причању:

Милисав.

Преводи са мађарског.

Jól szalad a szamár.

Öt rőfnyi posztó.

Mitt akar a Czigány?

Goromba ember, bácsika!

Katona nagy akaratú.

Te vagy szomorú.

Délibáb az, látod-e?

Јоца лади сарму.

Петоро њи poste.

Мита кара Цигане.

Гором бајем, берба је, чиво.

Бато, на надак, рат је ту.

Ти си со у мору.

Дели баба злато, де!

Дудлес.

Песник Мијо.

Знаш какав је песник Мијо,

Што толике песме ствара?

Он би други Бранко био

— Само кад би имо дара.

Гојко.

Неколико досад неприбележених малера,

Малер је то, кад вегетаријанац добије првен нос. Па
кад почне да хвали воду, сви му се смеју.

Малер је, кад министар просвете, са украденим бви-
тама у руди, пред судом докаже да — није по-бедилац,
већ це о-бедилац.

Малер је то, кад удовица на парастосу свога пок-
мужа не сме да плаче, — јер би јој се белило са лица
смлазило.

Малер је, кад ко добије отменог госта (Маџара),
пред киме хоће да се покаже као да зна мађарски, па га
поздрави овако: *јуртет киванок, текњши ур!*

Малер је то, кад Српско девојче у В. институту за
борави српски читати. Па кад код куће види „НЕВЕН“.
она каже. Гле, какав је то лист: Хебен.

Малер је и то кад син (од 14 година) свом оцу ка-
же: Ух, тата, ала ти слаб дуван пушиш!

Малер је и то, што ја овим нисам исцрпео све наше
малере, — него их знам још толико, да би с њима могао
испунити десет бројева „Стармалови.“

Коклес.

Епиграми.

На гробу баба-Мицином.

Овде лежи баба-Мила,

Што је много пила.

А знате ли за што?

— Јер је жедна била.

Циганова жеља.

Питали су Циганина,

Шта од жене жели.

„Ништа друго, само да се

Никад не набели.“

Исковинац.

Шта је то „дефицит“?

„Дефицит“ је *страшило*, које се у разним пределима
у разним величинама налази. „Дефицит“ прождире све мо-
гуће: *програме, порезе, намете и опозиције*. — Страхота
се брзо множи, а кад разјани своје грдне чељусти, онда му
у сабору бацају у ждрело: *разне говоре, протесте* и прочаја.
Но обично му то све ништа не штоди.

У царству животиња нису му научењаци још одреди-
ли прави положај.

Једни држе, да је *сисавац*, јер сиса срч из оне државе,
у којој је; други веле, да је *грабљивац* орао, који својим

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

снажним канџама многоме министру финансије срце исчупа. Трећи веле, да је „амфибија“, јер му је свуда добро, и на води и на суву. Има који га држе за *рибу*, али за *смрдљиву*. О животу тога страшила зна се ово:

Сваке године појављује се обично у оно доба, кад се где саборише о буџету. — У то доба тако се расплоди, да га гађају од немила до недрага, али никад му се не може озбиљно нахулити.

Старе бабе гатају, да га се никад отрести неможемо, осим ако се појави месија у виду каквог „рођеног министра финансија.“ —

„Дефицит“ је крај све своје незграпности помодна животиња; у старо доба није се за њега ништа знало.

Родитељи су му: страшило „издатак“ и прождрљивац: „зајам.“

Живиће по свим околностима судећи, до века, јер ко му у канџе падне, не може га се никада опростити.

По немачком!

Др. Казбулбуц.

Из дневника једног владоаца.

Лепо ти је бити владар,

Још у младе дане.

Али стање, свако стање

Има своје мане.

Има нешто, што не ваља,

Што јако засеца:

И највећа цивил-листа

Може да с' прокеца.

Мало шале.

Пера се дуелирао. Противник му малко запара руку. Девери прегледе рану и рекну, да се двобој може наставити.

Пера ладнокрвно — пружајући сабљу једном свом деверу — рекне:

— Изволите, неставите место мене, ја сам јако уморан.

(Честитка.)

„Мили оче, честитам ти имендан, и желим ти, да имаш такве исте бркове, као онај официр, крји је ономад матер пољубио.“

(Добра девојка.)

— Мати, кад се ја удам, онда ћеш ти пуница бити?

— Јесте дете моје.

— Онда се нећу никад удати.

— Данас је опет злама! Шта је то, зар сунце неће никад сијнути.

— Мама, можда и сунце чека на лепо време.

(Јединита радост.)

Два гробара се разговарају.

— Наша радња је заиста баш сушта жалост.

— Али зато опет имамо и ми радосног часа.

— ???

— Кад сарањујемо пуницу нашу.

— Да вас не познајем тако добро, г. бирове, смео би се завети, да ви сад то радите, што још нисте никад.

— А шта то?

— Мислите се! _____ послао: Ј. М—ћ.

Управитељ неког провинцијалног позоришта (с презрењем): „Видите, ја се никад несам укусу публике подвргавао, ја сам увек радио по својој вољи. У Т. ужива публика у комедијама, ја сам давао саме трагедије једну за другом; У Б. одушевљавају се искључно за опере, ја сам давао непрестано оперете.“ — „О јаднице, па како да несте банкротирали?“ — Управитељ (гордо): О јесам, не једанпут, него пет пута.

И то је један разлог, Слушкиња: „Молим госпођо, да ми дате сведоштво.“ — „Шта зар ћеш опет да одлазиш?“ — „Морам, мој Вилхелм не да ми да више останем овде.“ — „А зашто?“ — „Зато, што господин — не пуши.“

Један господин тужио се свом пријатељу на свој породични живот. Међу осталим говорио је: Да, мој пријатељу! То је ужасно. Жена све ради о својој глави. Већ 20 година моја је кућа прави пакао.“ — „Али за бога, што се не развенчате?“ — „Е то је немогуће.“ — „А за што је немогуће?“ — „Зато, што несмо венчани.“

У вагону. Ви имате само 40 год., па већ сте тако оседили?“ — „Да, силан сам новац у један мах на берзи изгубио, те сам за једну ноћ оседио.“ — „Чудновато. Код мене је са свим обратно.“ Ја сам почео био већ седити, у том се одсели једног дана моја пуница у Америку и коса ми за једну ноћ опет поцрни.

Галантан лекар. „Који лекар долази к Вама обично?“ — „Доктор С.“ — „Шта, зар тај шарлатан?“ — „Јест. Али знате, томе је моја жена крива. Једном га је питала, откуда долази то, да су јој увек хладне руке, а он јој је одговорио: „Отуд, што су Ваше ручице тако мале, да нема у њима места за довољно крви.“ Од то доба не ће она ни по што другог лекара.“

Муж и жена, који се баш несуду тако добро слагали, изађу једном ван вароши у шетњу. Жена иђаше мало напред, а ишла је баш по жељезничкој прузи. На једаред, смотривши пред собом жељезнички влак, циљне од страха, но срећом му се склони с пута и избави се од извесне смрти. Муж (врло узбуђено и срдито): До сто врага, те се жељезнице морају увек задоцнити.

Има још пророка на свету.

Уредништво „Заставе“ добило је из Митровице писмо, које врло радо уступа „Стармалом“ и које од речи до речи овако гласи:

„К. Г. (читаво име нећемо да изпишемо, али ако би кога интересовало, може га у уредништву „Заставе“ дознати) из Митровице јавља српскоме народу. Љубљени народе! Мени се пре неколико година у сну предказало, да ће руска војска преко Србије у Митровицу доћи и бог ће се онда показати с крстом на ваздуху и онда ће казати: Ето вам човека са знаком, који ће бити цар!“ Из овога се види, да пророци још нису угинули и да је баш наша славна Митровица тако сретна, да у својој средини има тако ретког човека, као што је ето горенаведени пророк. Митровчанима мора бити само жао, што им њихов пророк није тачно одредио и време када ће им Руси доћи, те да се могу спремити да их по лепом старом српском обичају гостољубиво дочекају. Но што је пропуштено, то може нови пророк још надокнадити и ми се надамо, да ћемо од њега скорим опширним писмом почаствовани бити. М.

Жена. Гле, гле, драги Лазо, у твојој бради једна седа длака.

Муж. Па то је срећа.

Жена. Срећа?!?

Муж. Па да. Срећа је што је једна, што их нема више.

Шетали се муж и жена украј дунава.

Жена. Шта би ти радио, кад би ја сад скочила у Дунав.

Муж. Ја би плакао.

Жена. Па де да видим како би плакао.

Муж. Де најпре да видим како би ти скочила.

Звонар. Опростите, господине, што јутрос нисам звонио на јутрење. То ми се више никад неће десити.

Попа. Ништа, ништа. Само ако нико није чуо.

А. Јесте ли чули да се Аца Лозанов удавио?

В. Та чуо сам, ал не верујем.

А. А зашто не верујете?

В. Јер га здраво добро познајем. Он није кадар ни кап воде попити.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме четрнајестом броју за год. 1886. овај садржај. 1. Циганке додоле. (Цртао професор В. Тителбах), песма (са сликом). 2. Радојица. — Из-

ворна приповетка из дечијег живота. Од Чика-Ђуре. 3. На Дунаву, песма од Ив. М. Поповића. 4. Лек од реуматизма, (са сликом). 5. Мали Миша, песма (са сликом) од Јов. Манојловића. 6. Два шљивова дрвета, (са француског). 7. Клучче пацова (штокара), (са сликом). 8. Мађарски сватови, (са сликом). 9. Народна песмица. 10. Читај, Јело! песма (са сликом), од Чика Јове. 11. Кумов траг на небу, од М. 12. Разнолије. 13. Даштања. 14. Решења даштања. 15. Наша поштина. 16. Новије књиге и листови.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wier. IX. Rogselangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 флор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ВРЛО ПРОБИТАЧНО

за оне, који имају што свету да огласе.

Потписана штампарија као накладник на јраспро-страњенијег српског илустрованог календара

„ОРЛА“

узима себи слободу учтиво позвати п. и. трговце и обртнике на анонсовање у истоме календару за г 1887.

Укусно изражене огласе рачунамо.

Једну целу страву	фор. 24.—
„ 1/2 „	„ 12.—
„ 1/3 „	„ 9.—
„ 1/4 „	„ 6.—
„ 1/8 „	„ 4.—
„ 1/16 „	„ 2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно.

„Орао“ се штампа и распродаје у 15.000 примерака, колико дојако још ни један српски календар и зато је нарочито најподеснији за оне, који имају што свету да огласе.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РВА ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1886. до
од 4. (16.) марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по-недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на по-тиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10% сахата пре подне.

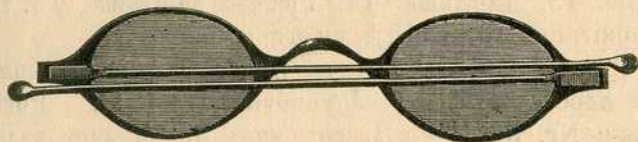
У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ОПТИЧКИ ЗАВОД

ЗЕМАЉСКОГ СРЕДСРЕДНОГ СТОВАРИШТА УЧИЛА.

ВЛАСНИК ЛИПЕРТ и ФАЙ

У Будимпешти IV. Museumring Nr. 39.

преко пута од Народног Музеја
препоручују

најбоље и најфиније наочари, цвикере, лорџете, позоришне дурбине, пуштуље, дурбине, микроскопе, стереоскопе, пантоскопе, величава стакла, мађијске ђењере, апарате за маглене слике, ареометре, термометре, барометре и анероиде по најјетинију цену.

(3-6)

Тачна и брза послуга.

Наруџбине се одмах извршују.

Ценовници стоје бесплатно на расположењу.

Адреса: Lippert & Fáy Optisches Institut der Landes
Central Lehrmittel Niederlage Budapest Museumring 39.

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сам да позлаћује, посребљује и правља оквире (рамове) и све ствари од дрвета, метала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хартије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те ствари сам да позлаћује и посребљује.

Цена једне боце (џлаше) 1 фор., 6 боца стају 5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом унаточ.

СИГФРИД ФАЈТ у ВРИНУ,
(Siegfried Feith in Brünn).

6-10

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта,

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића. 2-6

ХОТЕЛ КОД „ЦАРИЦЕ ЈЕЛИСАВЕТЕ“

У НОВОМ САДУ.

Потписани имам част поштованом грађанству у месту и околини учтиво јавити, да сам 10. јула о. г. хотел код „Царице Јелисавете“ на себе примио. Нећу жалити ни труда ни материјалне жртве, да одржим кућу на оном старом, уваженом гласу, па и да ју унапредим тако, као што се достоји

ХОТЕЛУ ПРВОГА РАНГА.

Препоручујући мој хотел поштованој публици, свом моралном снагом мојом обећавам, да ћу се трудити, да одржим кућу у чистоти, па услугом најсавеснијом задовољим госте моје. Станове, јело и пиће, прво у чистоти највећој, јела одабрана а пиће чисто и најбоље, све ћу по најумеренијој цени рачунати. Обвезујући се овим јавно, да ћу поштовану публику савестно у сваком погледу, што се у јавној једној кући првога реда изискивати може послужити, молим у поштованог грађанства у месту и околини за одзив, те и припомоћ у подужењу мом.

Са велештовањем

ИМПРЕ МАЈЕР,

хотелир.

ХОТЕЛ КОД „ЦАРИЦЕ ЈЕЛИСАВЕТЕ“.